

En fiendes, ett djurs f. — 4) Genom sin fiendes f. hoppas han bringa sig själf upp. *Prisets f.* En anklagad persons f. *Ett ords, en hotelses f.* F. af dom, utslag. — 5) En linies f. vinkelrätt emot en annan. — 6) *Ett ämnes f.* ur en lösning. — *Part. akt.* Som faller. Brukas nästan adjektivt i uttrycket: *F. vittne.*

FÄLLBOM, m. 2. pl. — *bommar.* Bom (bem. 4), gjord att fällas ned.

FÄLLBORD, n. 5. Bordskifva, fästad vid vägg eller annat föremål på det sätt, att den fälls ned, när den skall begagnas till bord.

FÄLLBRYGGA, f. 1. Brygga, så inrättad, att den allt efter behovet kan nedfällas eller uppdragas.

FÄLLBRÅDE, n. 4. Bråde, som för något visst ändamål efter behof kan nedfällas eller uppfastas.

FÄLLE, n. 4. 1) Fälld skog. *Hugga ett f. i skogen.* — 2) Ställe, der skog blifvit fälld.

FÄLLFÖNSTER, n. 5. Fönster, som efter behof kan nedfällas eller uppdragas.

FÄLLGALLER, n. 5. 1) Galler, så inrättadt, att det efter behag kan nedfällas eller uppdragas. *F. på en vindbrygga, på en hjälm.* — 2) *Se Stormhvarf.*

FÄLLHAKE, m. 2. pl. — *hakar.* Rörlig, lös hake, som vid behof kan fällas ned.

FÄLLKNIF, m. 2. pl. — *knifvar.* Knif, på hvilken bladet eller bladen kunna fällas in i skaftet.

FÄLL-LUCKA, f. 1. Lucka, som efter behof kan nedfällas eller uppdragas, upplyftas, uppskjutas.

FÄLLMUSKEL, fällmússkl, m. 3. pl. — *muskler.* (anat.) Muskel, hvarigenom någon lem fälls ned.

FÄLLNING, f. 2. 1) *Se Fällande* (bem. 4 o. 2). *F. af fjäder, af horn, af hår.* *F. af skog.* — 2) (kem.) a) En upplöst fast kropps afskiljande ur en vätska genom tillsättande af någon annan kropp. — b) Ämne, som genom kemisk åtgärd sålunda blifvit fäldt till bottnen ur en lösning. — 3) (geol.) Ämnen, som efter hand afsätta sig på bottnen af vatten. — 4) Grummel på bottnen af ett kärl.

FÄLLNINGSMEDEL, n. 5. (kem.) Det ämne, som åstadkommer en fällning.

FÄLLPINNE, m. 2. pl. — *pinnar.* Pinne, genom hvars påtryckning något fälls ned.

FÄLLSKIFVA, f. 1. Del af en bordskifva, som efter behag kan fällas ned eller sättas upp.

FÄLLSTOL, m. 2. Stol, så inrättad, att sitisen, då man så vill, kan fällas ned eller vikas ihop, så att den intager minsta möjliga rum.

FÄLLVED, m. sing. Ved af skogsfälle.

FÄLNUBB, FÄLSUP, *se Färdubb, Färdsup.* FÄLP, *se Felp.*

FÄLT, n. 5. 1) Öppen, ej skogbeväxt slätmark af större vidd. *Ett bördigt, fruktbart f. På fria, öppna, släta, flacka f-er. Ett odladt, stenigt f. Hafva vida f-er för sig, hafva fritt f.* (fig.) äga full frihet att göra och låta. *Lemna någon fritt f.*, full frihet att göra och låta. *Odla historiens f.*, arbeta, forska, författa i historien. *Kemien erbjuder ett rikt f. för upptäckter,* lemnar rikt tillfälle till &c. *Det står i vida f-er,* är ganska ovisst. — Ingår i åtskilliga sammansättningar, såsom: Åker-, Sädes-, Hvete-, Råg-, Ängsält, m. fl. — *Syn.* Slätt, Slätmark. — 2) (i militärisk stil) Mark, trakt, fält, hvarpå krigshärrar tåga emot hvarandra. Brukas för denna bem.

endast i vissa talesätt. *Draga, rycka, låga, gå i f. emot någon,* gå ut i krig. *Ställa en här i f.*, uppställa en här i krig. *Behålla f-et,* segra i ett fältslag. *Slå ur f-et,* öfvervinna, drifva på flykten. *Hålla f-et,* ej fly, ej draga sig tillbaka för fienden; ej söka skydd af fästningar, o. s. v., utan operera mot fienden på öppna fältet. — 3) (bergsbr.) a) En malmgångs utsträckning på längden. Har några sammansättningar, såsom: Gruf-fält, Koboltfält, Malmfält, o. s. v. — b) *Se Utmål.* — 4) (fig.) a) Slät grund, hvarpå man målar, graverar, föreställer något. *F-et på en tafel, en medalj, en sköld, ett vapen. Tre gyldene tilljor i blått f. Sköld med fyra f.* — b) Vidden af ett förstöringsglas. — c) *F-et på en bro, en brygga,* öfra, jemna delen deraf, der körande och gående färdas fram. — d) (artil.) *Långa f-et på en kanon,* den del deraf, som är emellan tapparna och mynningen.

FÄLTALTARE, n. 4. 1) Altare, upprest på öppna fältet (ej i tempel). — 2) Flyttbart altare, som begagnas i krig.

FÄLTAPOTEK, fälltapoték, n. 5. Samling af alla nödiga läkemedel, som medföras i fält för en armés behof. [— thek.]

FÄLTAPOTEKÄRE, m. 5. Person, som har vård och tillsyn öfver ett fältapotek.

FÄLTARTILLERI, ---ri', n. 3. Sådant slags artilleri, som alltid åtföljer en krigshär vid alla dess rörelser i fält. [— ic.]

FÄLTBAGARE, m. 5. Bagare, som bakar bröd för trupper, i fält.

FÄLTBAGERI, n. 3. 1) Flyttbart bageri för brödbakning i fält. — 2) Samteliga fältbagarne vid en krigshär, organiserade i en corps med dertill hörande tross och betjening.

FÄLTBAKUGN, m. 2. Flyttbar bakugn, som nyttjas i fält.

FÄLTBATTERI, ---ri', n. 3. Batteri (bem. 4) af fältartilleri.

FÄLTBEFÄSTNING, f. 2. Försvarsverk på öppna fältet, såsom fältskansar o. d.

FÄLTBEFÄSTNINGSKONST, f. 3. Den del af befästningskonsten (fortifikationen), som har till föremål skansars uppkastande på öppna fältet, lägers befästande, o. s. v.

FÄLTBINDEL, m. 2. pl. — *bindlar.* En officers skärp.

FÄLTBLOMMA, f. 1. Blomma, som växer på fält (till skilnad ifrån Skogs-, Alp- eller Fjällblomma).

FÄLTDOMARE, m. 5. (obrukl.) *Se Audi-tör.*

FÄLTEKIPAGE, fälltekipäsch, n. 3. Allt hvad en soldat eller officer behöfver på marsch och i fält. [— equipage.]

FÄLTFLASKA, f. 1. Kopparflaska, som soldater bruka på marsch och i fält.

FÄLTFORTIFIKATION, fälltfortifikatschön, f. 3. *Se Fältbefästningskonst.* [— cation.]

FÄLTFRUKTER, m. 3. pl. Så kallas all sådan slags frukt, som ej växer på träd, t. ex. säd, skidfrukt och jordfrukter. [— frugter.]

FÄLTFÖRSKANSNING, f. 2. *Se Fältbefästning.*

FÄLTFÖRSKANSNINGSKONST, f. 3. *Se Fältbefästningskonst.*

FÄLTHERRE, m. 2. pl. — *herrar.* Högste befälhafvare öfver en här, i krig. Brukas mest i den högre stilen. — *Syn.* Befälhafvare, Chef, General, General en chef, Härförare. — *Ss. F-värdighet.*